

1

בחיכה אחת

ראשה כאב. צליל חרק כנגד תודעתה, צרימה חסרת נעימה כמו רשרוש של נייר. מישהו לקח צחוק, קימט אותו לכדור גדול ומרחש ודחס אותו לתוך גולגולתה. **שבעה ימים**, הוא צחק. **שבעה ימים**.

"תפסיק," היא קרקרה. והוא הפסיק. הצליל נמוג, עד שאפילו המילים שחשבה ששמעה נמוגו מתודעתה כמו הבל פה מזוגגית. "טריס?" היה קול נוסף שנשמע רם וקרוב בהרבה משלה, קול אישה. "אוי, טריס, מתוקה, מתוקה, הכול בסדר, אני כאן." משהו קרה. שתי ידיים חמות נסגרו סביב ידיה, כמו קן החובק אותן. "אל תתני להם לצחוק עלי," היא לחשה. היא בלעה את רוקה, וגילתה שגרונה יבש ומתפצף כזרדים.

"אף אחד לא צוחק עלייך, מותק," אמרה האישה, וקולה מהוסה ועדין כל כך עד שכמעט היה אנחה. נשמעו התלחשויות מודאגות ממרחק־מה. שני קולות גבריים. "היא הוזה? דוקטור, חשבתי שאמרת –" "רק חלום שנקטע, אני חושב. עוד נראה מה שלום טרזה הצעירה כשהיא תתעורר כראוי."

טרזה. אני טרזה. זה היה נכון, היא ידעה, אבל זאת היתה סתם

שירת הקוקייה

מילה. לא נראה שהיא יודעת מה הפירוש. אני טריס. עכשיו זה נשמע קצת יותר טבעי, כמו ספר שנפתח מעצמו בדף שקראו בו הרבה. היא הצליחה לפקוח את עיניה מעט והעוותה את פניה לנוכח הבוהק. היא היתה במיטה, שעונה על הר של כריות. היא הרגישה כאילו היא מתפרשת על פני מרחב עצום ואבנים מחזיקות אותה כמשקולות, והופתעה לראות את עצמה פרושה בגודל רגיל מתחת לכיסוי המיטה ולשמיכות.

אישה ישבה לצדה והחזיקה בידה ברוך. שיערה הכהה של האישה היה קצר ומסודר צמוד לקרקפת, מפוסל בגלים נוקשים, בוהקים, מסולסלים. קימוח קלוש של פודרה היה פזור על לחייה ועמעם את הקמטים העיניים שבזוויות עיניה. חרוזי הזכוכית הכחולים בשרשרת שלה לכדו את האור מהחלון והטילו נצנוצים קפואים על העור החיוור שבצווארה ובשולי סנטרה.

כל סנטימטר באישה היה מוכר עד כאב ועם זאת זה, כמו מפה של בית שכבר נשכח למחצה. מילה ריחפה אליה משום־מקום, ותודעתה העמומה של טריס הצליחה להיאחז בה.

"מא..." היא פתחה.

"זה בסדר, את עם אמא, טריס."

אמא. אמא.

"אאמ... מא..." היא לא הצליחה להשמיע יותר מקרקור. "אני... אני לא..." קולה של טריס גווע בחוסר אונים. היא לא ידעה מה היא לא, אבל הפחיד אותה עד כמה היא לא.

"זה בסדר, צפרדעונת." אמא לחצה את ידה קלות וחיכה חיוך רך. "פשוט היית חולה שוב, זה הכול. היתה לך קדחת, אז ברור שאת מרגישה רע וקצת מטושטשת. את זוכרת מה קרה אתמול?" "לא." אתמול היה חור שחור, עצום, וטריס הרגישה נקיפת בעתה. מה היא כן זוכרת?

"חזרת הביתה רטובה לגמרי. זוכרת?" המיטה חרקה כשגבר הגיע והתיישב בצדה האחר. היו לו פנים ארוכות, חזקות, עם קמטים בין הגבות כאילו הוא מתרכז מאוד בכל דבר, ושערו

היה בלונדיני עייף. אבל קולו היה עדין, וטָרִיס ידעה שהיא זוכה למבט העדין המיוחד שלו, זה ששמור רק לה. אבא. "אנחנו חושבים שכנראה נפלת לתוך הגְרִימָה."

המילה "גרימר" גרמה לטרוזה להיאחזו קור ורעד, כאילו מישהו הצמיד עור צפרדע לצווארה. "אני... אני לא זוכרת." היא רצתה להתפתל עד שתתרחק מהמחשבה.

"אל תלחצו עליה." גבר נוסף עמד למרגלות המיטה. הוא היה מבוגר יותר, טשטוש של שיער דהוי ריחף סנטימטר מעל קרקפתו הוורודה, והיו לו ציצות של גבות אפורות שהתפזרו לכל כיוון. לוורידים על כפות ידיו היה מראה תפוח ורוטט שהעיד על זיקנה. "ילדים משחקים ליד מים, כדרכם תמיד. אלוהים יודע שאני בתור ילד נפלתי לדי והותר שלוליות. עכשיו, גברתי הצעירה, הבהלת את ההורים שלך כהוגן כשנכנסת אתמול בערב עם חום גבוה ולא ידעת מי הם. אני מתאר לעצמי שעכשיו הם מוכרים לך יותר?"

טָרִיס היססה והנהנה בראשה הכבד. היא זיהתה את ריחם עכשיו. אפר מקטרת ופודרה.

הרופא הנהן בתבונה והקיש באצבעותיו על מרגלות המיטה. "איך קוראים למלך?" שאל בחדות.

טָרִיס קפצה, ולרגע היתה מבולבלת. לאחר מכן ריחף בצייתנות לתוך ראשה זכרו של דקלום ילדותי מבית הספר. לורד אחד הוא מלך, מלך אחד הוא ג'ורג', ג'ורג' אחד הוא חמישי..."

"ג'ורג' החמישי," היא השיבה.

"יפה. איפה אנחנו כרגע?"

"בית האבן הישן, בֶּנְטְלִינג תחתית," השיבה טָרִיס בביטחון גובר. "עם ברכת השלדגים." היא זיהתה את ריחו של המקום – קירות לחים, וניחוחם הדועך של שלושה דורות של חתולים קשישים, חולים. "אנחנו כאן בחופשה. אנחנו... אנחנו באים לכאן כל שנה."

"בת כמה את?"

"אחת-עשרה."

"ואיפה את גרה?"

"עצי האשור, רחבת לותר, אֶלְצ'קָטֶר."

"ילדה טובה. ככה הרבה יותר טוב." הוא חייך חיוך חמים ורחב כאילו הוא גאה בה בכנות. "עכשיו, היית חולה מאוד, אז אני מתאר לעצמי שאת מרגישה כאילו שהמוח שלך מלא צמר גפן כרגע, נכון? טוב, אל תיבהלי – במהלך היומיים הקרובים כל השכל שלך יחזור הביתה, אני מאמין, עם הזנב בין הרגליים. את כבר מרגישה יותר טוב, נכון?"

טָרִיס הנהנה לאט. איש לא צחק עכשיו בתוך ראשה. עדיין היה רשרוש קלוש, לא סדיר, אבל כשהסתכלה אל החלון שמעבר לחדר ראתה בקלות את האשם. ענף נמוך היה צמוד אל השמשה, עמוס אשכולות תפוחים ירוקים, ועליו התחככו בשמשה בכל פעם שהרוח הניעה אותו.

האור שנכנס היה שבור, משתנה, מרוסק לפסיפס דרך העלווה. החדר עצמו היה ירוק כמו העלים. כיסוי מיטה ירוק, קירות ירוקים מעוטרים במעוינים קטנים בצבע השמנת, מפיות ירוקות, מרובעות ומגונדרות על שולחנות העץ השחורים. הגו לא היה דלוק, והכדורים הלבנים של מנורות הקיר היו עמומים וחשוכים. ורק עכשיו, כשהסתכלה סביבה כראוי, היא הבינה שיש אדם חמישי בחדר, נסתר לצד הדלת. זו היתה ילדה נוספת, צעירה יותר מטרִיס, שערה כהה ומתולתל עד שכמעט נראתה כמו גרסה ממוזערת של אמא. אבל היה משהו שונה בתכלית בעיניה, שהיו קרות וקשות כמו עיני קיכלי. היא לפתה את ידיה הדלת כאילו היא רוצה לשבור אותה, ולסתה הצרה התנועעה כל העת בחריקת שיניים.

אמא הציצה מעבר לכתפה בעקבות מבטה של טָרִיס.

"אה, תראו, הנה פָּנֵי הגיעה לראות אותך. פני המסכנה – אני לא חושבת שהיא אכלה משהו מאז שחלית, מרוב דאגה לך. היכנסי, פָּן, בואי שבי ליד אחותך –"
"לא!" צרחה פני בפתאומיות כזאת עד שכולם קפצו. "היא

עושה את עצמה! אתם לא רואים? זה זיוף! אף אחד מכם לא מבחין בהבדל?" מבטה היה נעוץ בפניה של טריס בהבעה שיכלה לנתץ אבן.

"פן." היתה אזהרה בקולו של אביה. "היכנסי תכף ומיד ו-"
"לא!" פן נראתה זועמת ונואשת, ועיניה פעורות כאילו היא עומדת לנשוך מישהו, ואז היא זינקה החוצה מבעד לדלת. רגליים מהירות נסוגו והדהדו בריצתן.

"אל תלכי אחריה," הציע אבא בעדינות כשאמא התחילה לקום. "זה 'מתגמל' אותה בתשומת לב - זוכרת מה אמרו לנו?" אמא נאנחה בעייפות, אבל חזרה והתיישרה בציטנות. היא הבחינה שטריס יושבת בכתפיים מכווצות אל האוזניים ומבטה נעוץ בדלת הפתוחה. "תתעלמי ממנה," היא אמרה בעדינות ולחצה את ידה של טריס. "את יודעת איך היא."

באמת? אני יודעת איך היא?

זאת אחותי, פני. היא בת תשע. היא היתה חוטפת דלקות שקדים חוזרות. שן החלב הראשונה שלה נשרה כשנשכה מישהו. פעם היה לה תופון והיא שכחה לנקות לו את הכלוב והוא מת. היא משקרת. היא גונבת. היא צורחת ומשליכה חפצים. ו...
...והיא שונאת אותי. ממש שונאת אותי. אני רואה את זה בעיניים שלה. ואני לא יודעת למה.

אמא נשארה לצד מיטתה לזמן מה, ונתנה לטריס לעזור לה לגזור את חלקי השמלות שהיא תופרת במספריים הגדולים עם ידיות הקרן מקופסת התפירה שהתעקשה להביא איתה לחופשה. המספריים שיסעו את הבד בנגיסה איטית, גרונית, כמתענגים על כל סנטימטר.

טריס ידעה שתמיד אהבה לחבר את הדוגמה לבד בסיכות, לגזור ואז להסתכל בחתיכות הבד המקבלות צורה בהדרגה, מסתמרות מרוב סיכות וחציוות תיפורים נפרמים. הדוגמאות לגזירה הגיעו עם ציורים של גברות בצבעי פסטל, חלקן במעילים ארוכים ובכובעי פעמון, אחרות בטורבנים ובשמלות ארוכות שצנחו ישר

כמו צינורות מקושטים גדילים. כולן נשענו בעצלתיים, כאילו הן עומדות לפהק בצורה האלגנטית ביותר שאפשר. היא ידעה שהרשות לעזור לאמה עם התפירה היא פינוק. כך תמיד פינוק אותה, נזכרה, כשהיתה חולה.

אבל היום ידיה היו טיפשות ומסורבלות. המספריים הגדולים נדמו כבדים במידה בלתי אפשרית והיא לא הצליחה להחזיק בהם כמו שצריך, כך שכמעט נדמה שהם מתפתלים במרדנות בידה. אחרי הפעם השנייה שבה כמעט תפסה את מפרקי אצבעותיה בין הלהבים, אמה לקחה אותם ממנה.

"עדיין לא לגמרי חזרת לעצמך, נכון, מתוקה? למה שלא תקראי את הקומיקס שלך?" היו עותקים משומשים של "קרן שמש" ושל "הפני הזהוב" על השידה.

אבל טריס לא הצליחה להתרכז בדפים שלפניה. היא היתה חולה בעבר, היא ידעה. פעמים רבות מאוד. אבל היא היתה בטוחה שמעולם לא התעוררה בערפול נוראי כזה.

מה לא בסדר עם הידיים שלי? מה לא בסדר עם המחשבות שלי? היא רצתה לזעוק. אמא שלי, תעזרי לי, בבקשה תעזרי לי, הכול מוזר ושום דבר לא בסדר, ואני מרגישה כאילו המוח שלי עשוי מחתיכות וחלקן חסרות...

אבל כשחשבה לנסות לתאר את המוזרות, מחשבותיה נרתעו מהרעיון. אם אספר להורים שלי, היא חשבה בחוסר היגיון, הם ידאגו, ואם הם ידאגו פירוש הדבר שזה רציני. אבל אם לא אספר להם, הם ימשיכו להגיד לי שוב ושוב שהכול בסדר, ואז אולי הכול באמת יהיה בסדר.

"אמא..." קולה של טריס בקע קטן מאוד. היא בהתה בערימת חתיכות הבד שנחו עכשיו על המיטה. הן נראו פצועות, רופסות וחסרות אונים. "אני... אני בסדר, נכון? זה לא... חמור... שאני לא מצליחה לזכור חלקים מהחופשה שלנו, נכון?"

אמה בחנה את פניה בתשומת לב, וטריס הופתעה כמה עיניה כחולות, כמו חרוזי הזכוכית סביב צווארה. צלולות וגם

שבריריות, בדיוק כמו החרוזים. זה היה מבט עדין, נוצץ, שדי רק בשינוי קל ביותר כדי שיהפוך למבט מפוחד.

"אוי, מותק, אני בטוחה שהכול יחזור. הרופא אמר, לא?"

אמה גמרה לנעוץ סיכות במכפלת, חייכה וקמה. "תשמעי, יש לי רעיון. למה שלא תציצי ביומן שלך? אולי זה יעזור לך להיזכר."

מתחת למיטה, אמה של טריס שלפה מזוודת עור דהויה קטנה שבאחת מפנינותיה הופיעו האותיות "ט"ק", והניחה אותה בחיקה של טריס.

מתנת יום הולדת. אני יודעת שאני אוהבת את המזוודה הזאת ולוקחת אותה לכל מקום. אבל אני לא זוכרת איך פועל התפס. אבל אחרי התעסקות קצרה הוא נפתח.

בפנים היו עוד דברים שעקצו את זיכרונה ועוררו אותו לחיים; עוד פיסות של להיות טריס. בגדים. כפפות. כפפות אחרות למקרה של ימים קרים עוד יותר. עותק של אוסף השירים "פשטידת טווסים". פודרייה כמו של אמה אבל קטנה יותר, עם מראה במכסה אבל בלי פודרה. ושם, מתחת לכול, ספר כרוך בעור כחול.

טריס שלפה את יומנה, פתחה אותו והשמיעה קרקור קטן של הלם. מחצית הדפים היו אמורים להיות מלאים בכתב ידה הצפוף, הקפדני. היא ידעה זאת. אבל הדפים הללו נתלשו, ובמקומם נשאר רק שוליים של נייר קרוע, עדיין מסומנים פה ושם בקצה סלסול או בקו מהמילים האבודות. אחריהם, דפים ריקים התריסו מולה. קריאתה הביאה אליה את אמה, שניגשה ופשוט בהתה כמה שניות.

"אני לא מאמינה," לחשה אמה של טריס לבסוף. "מכל התעלולים הטיפשיים, המרושעים... בחיי, זה באמת עבר את הגבול." היא צעדה החוצה מהחדר. "פן? פן!" טריס שמעה את רגליה עולות במהירות במדרגות ואז את שקשוק הידית ורעידת הדלת במשקוף.

"מה העניין?" חקר קולו של אביה בראש המדרגות.

"זאת שוב פן. הפעם היא תלשה חצי מהדפים מתוך היומן של

טָרִיס. והדלת שלה לא נפתחת – אני חושבת שהיא הציבה מולה רהיטים."

"אם היא רוצה לכלוא את עצמה, שיהיה לה לבריאות, "נשמעה תשובתו של אביה. "מתישהו היא תצטרך לצאת ולהתמודד עם תוצאות המעשים שלה. והיא יודעת את זה." כל זה נאמר בקול ברור ורם, ככל הנראה כדי שהצד הנצור יוכל לשמוע.

אמה של טָרִיס נכנסה שוב לחדר החולה. "אוי, צפרדעונת, אני כל כך מצטערת. טוב... אולי היא פשוט החביאה את הדפים, ונוכל להדביק אותם בחזרה כשנמצא אותם." היא התיישבה על המיטה לצד טָרִיס, נאנחה והסתכלה אל תוך המזוודה. "אוי לי – כדאי שנבדוק ששום דבר אחר לא חסר."

התברר שדברים אחרים כן חסרים. מברשת השיער של טָרִיס נעלמה, וכך גם תמונה שלה רוכבת על חמור על חוף הים, וממחטה שהיא רקמה עליה בגאווה את שמה.

"אני יודעת שחלקם היו ברשותך אתמול אחר הצהריים, לפני התאונה," מלמלה אמה של טָרִיס. "כתבת ביומן שלך. עזרתי להבריש לך את השיער. אוי, פֶּן! אני לא יודעת למה היא מציקה לך, מתוקה."

מראה היומן הקרוע מילא את טָרִיס באותה תחושה קרה ומתפתלת במעמקי קרביה שעורר בה אזכור הגרימר. זה הפחיד אותה, והיא לא ידעה למה, ולא רצתה לחשוב על כך. אבל זה בסדר, היא אמרה לעצמה. זאת רק פֶּן שמתנהגת בטיפשות ובאכזריות.

טָרִיס ניחשה שאולי היא אמורה לכעוס, אבל למען האמת היה משהו מנחם ומוכר בהוריה הכועסים בשמה. היא הרגישה כאילו היא מעורסלת בתוך קליפת ערמונים, מוגנת ברכות הפלומתית בפנים, בזמן שכל הקוצים מופנים החוצה. זיכרונותיה לחשו לה שזו דרכו הטבעית של העולם.

עכשיו, אם רק תניח לפיה לצנוח כאילו שהיא עומדת לבכות, כל הבית יסתובב סביבה כדי לנסות לפצות אותה... ובלי להתכוון לזה ממש, היא הרגישה איך פניה מתחילות להתכרכם בעצב.

"אוי, טָרִיס!" אמרה חיבקה אותה. "מה דעתך לאכול משהו? יש מרק פטריות, מהסוג שאת אוהבת, או פשטידת בשר וכליות אם את מסוגלת לטעום קצת. ואולי ג'לי? ואגסים משומרים?" תחושת הבחילה המכווצת בבטנה התגברה למחשבה, וטָרִיס הבינה שהיא מורעבת.

היא הנהנה.

אמה של טָרִיס עלתה למעלה והקישה על דלתה של פֶּן בניסיון לפתות אותה לרדת לארוחת הצהריים. גם מחדר חוליה, טָרִיס שמעה את צעקות הסירוב החדות והסתומות של פֶּן.

"...לא יוצאת... לא אמיתית... כולכם טיפשים..."

אמה של טָרִיס ירדה כשבמצחה קמט רוגז קל.

"זה היה עקשני, אפילו יחסית לפֶּן. מעולם עוד לא ראיתי אותה מסרבת לאוכל." היא הסתכלה בטָרִיס וחייכה חיוך קטן ועייף. "טוב, לפחות את לא עקשנית כמותה."

התברר שטָרִיס הצליחה "לטעום" יותר מאשר קצת. מיד כשראתה את קערית המרק הראשונה מגיעה, ובצד המגש לחמניות גדולות עם קרום פריך, ידיה התחילו לרעוד. החדר סביבה איבד משמעות. מהרגע שהמגש היה בחיקה, היא לא הצליחה לשלוט בעצמה ובצעה את הלחמניות כשהיא מפזרת פירוורים לכל עבר, ותחבה אותן לתוך פיה, שם גוש הלחם היבש התגלגל בין לשונה ושיניה הלועסות. המרק נעלם מהר ככל שהכף היתה מסוגלת להעלות אותו מהצלחת, והיא בקושי הבחינה שהוא לווהט בפיה. הפשטידה, תפוחי האדמה והגזר הושמדו בקדחתנות, ומיד לאחריהם ג'לי, אגסים ופרוסה עבה של עוגת שקדים. רק כשהושיטה את ידה לשאר העוגה אמרה תפסה במפרק ידה.

"טָרִיס, טָרִיס! מתוקה, אני כל כך שמחה שהתיאבון שלך חזר כל כך מהר, אבל את תעשי לעצמך כאב בטן!"

טָרִיס החזירה אליה מבט בעיניים נוצצות, משתוממות, ובהדרגה החדר סביבה התמקד מחדש. היא לא הרגישה כאב בטן. היא הרגישה שהיא מסוגלת לאכול פרוסת עוגה בגודל היפופוטם.

ידיה המכוסות בפירורים עדיין רעדו, אבל היא אילצה את עצמה לנגב אותן במפית ושילבה את אצבעותיה בחיקה כדי לעצור אותן מלחטוף עוד משהו. בזמן שעשתה זאת אביה הציץ מעבר לדלת ולכד את העין של אמה.

"סֶלְסֶט." קולו היה רגוע וחרשי במכוון. "אני יכול לדבר איתך לרגע?" הוא העיף מבט אל טָריס וחיך אליה חיוך קטן, עדין. אמא כיסתה את טָריס, הרימה את המגש ועזבה את החדר בעקבות אבא, כשהיא לוקחת איתה את החמימות, את תחושת הביטחון ואת ריח הפודרה שלה. בתוך שניות מסגירת הדלת, צביטות הפאניקה המתגנבת חזרו. משהו בנימת הקול של אביה מתח את עצביה.

אני יכול לדבר איתך לרגע? מחוץ לחדר, איפה שטָריס לא תוכל לשמוע?

טָריס בלעה את רוקה והסיטה את השמיכה, ולאחר מכן החליקה מהמיטה. רגליה היו נוקשות אבל לא חלושות כמו שציפתה, והיא התגנבה חרש ככל האפשר אל דלת חדר השינה ופתחה אותה מעט. משם הצליחה לשמוע בקושי קולות בטרקלין.

"...והמפקח הבטיח לחקור בכפר, למקרה שמישהו ראה איך היא נפלה למים." לאביה היה קול עמוק ונעים, עם שמץ צרידות שעוררה בטָריס מחשבה על פרווה גסה של בעלי חיים. "הוא קפץ כרגע כדי לדבר איתי. ככל הנראה שניים מהפועלים המקומיים עברו ליד הפארק בשעת השקיעה אתמול. הם לא ראו שום זכר לטָריס ליד הגרימר, אבל כן קלטו שני אנשים ליד שפת המים. איש נמוך במגבעת עגולה, ואיש גבוה יותר במעיל אפור. ובכביש ליד המרעה חנתה מכונית, סלסט."

"איזה מין מכונית?" אמה דיברה בנימה המהוסה של מי שכבר יודעת את התשובה.

"דיימלר שחורה גדולה."

השתררה שתיקה ממושכת.

פרנסס הרדינג

"לא ייתכן שזה הוא." קולה של אמה היה גבוה וחטוף עכשיו, כאילו מספרי בד קצצו את מילותיה עד שהיו קצרות ומבוהלות. "אולי זה רק צירוף מקרים – יש יותר מדיימלר אחת בעולם –" "בסביבה הזאת? בקושי יש שתי מכוניות בכל הכפר. מי יכול להרשות לעצמו דיימלר?" "אמרת שהכול נגמר!" היו אותות אזהרה בקול של אמא, שהלך וגבה כמו שריקתו של קומקום המתקרב לרתיחה. "אמרת שאתה מנתק איתו כל קשר –" "אמרתי שאני מנתק את הקשר איתו, והוא אמור כבר לדעת את זה אם הוא קרא את העיתון השבוע. אבל ייתכן שהוא עוד לא ניתק את הקשר איתי."